

NUK FLENË AS KUAJT E DEHUR

ADEM ZAPLLUZHA

NUK FLENË AS KUAJT E DEHUR

Redaktor:
Bilall Maliqi

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

NUK FLENË AS KUAJT E DEHUR

ADEM ZAPLLUZZHA

NUK FLENË AS KUAJT E DEHUR

“TREND”
2015

PAK FJALË PËR LIBRIN

Në ciklin e parë poetik të librit **“Nuk flenë as kuajt e dehur”**, me titull **“Më mungojnë duart e nënës”** para neve na paraqitet një tablo shumë prekëse dhe tejet emocionale e vargjeve të shkruara me aq përkushtim, ndjenjë dhe dashuri të madhe për nënën. Ky cikël është një poemë në vete për nënën me njëzetë pjesë, duke përfshirë rrafshe të ndryshme të përkushtimit të tij, si në momente mallëngjimi duke ia radhitur të gjitha epitetet nënës me një ndjesi të veçantë poetike, dhe s’ka kush më mirë që e kujton nënën me anë të vargjeve përkushtuese, dhembëse se sa poeti i cili e derdh tërë inspirimin e tij dhe lidhet emocionalisht me nënën, me ledhatimin, me kujdesin, me përkëdheljet, me këshillat e saja me të cilat rritet dhe ecën rrugës së drejtë ashtu siç e dëshiron nëna. E poeti Adem Zaplluzha këtë ndjesi e ka shprehur bukur në këtë poemë të realizuar mirë si në prurje të vargjeve interesante, ashtu edhe në ndërtimin e tyre ashtu siç e donë dhe e kërkon një poemë, duke e ruajtur mirë vijën e baraspeshës artistike të saj. Përveç këtij cikli, libri është i ndarë edhe në dy cikle të tjera / një pemë në kopshtin e vjetër/ dhe /Nuk

flenë as kuajt e fjetur/ , në të cilat cikle poeti ka pasqyruar frymëzimet e tij dhe gjetjet motivuese, duke u dhënë figurshmëri poezive prezente në libër. Poezitë e librit kanë prurje të reja në pendën e poetit, të cilat i ka rregulluar mirë, duke e forcuar mirë vargun, duke ia dhënë forcën shprehëse, motivin dhe gjuhën e kuptueshme për lexuesit në përgjithësi.

Që nga poema për nënën e më tej edhe në poezitë që e kompletojnë këtë libër hasim në një tablo reale dhe në një pasqyrim real të ndodhive nëpër kohë, ku autori edhe në poezitë e tjera shpalos kujtimet e tij në një gamë të gjerë motivuese të poezive të tij. Poezitë janë të ndërtuara mirë, kanë mesazhin e tyre disa sosh (poema për nënën) është e drejtpërdrejtë, por kemi poezi edhe gjysmë hermetike dhe si të tilla e kompletojnë këtë libër me një vlerë të begatshme artistike

Preshevë, 01 korrik 2014

Bilall Maliqi, shkrimtar

Më mungojnë duart e nënës
Cikli i parë

MË MUNGOJNË DUART E NËNËS

Po ikin të gjithë
Ashtu siç iku nëna ime
Nuk di a e thirrën engjëjt
Apo ishte zëri i nënës së saj
Por ajo iku
Pa e lënë amanetin e fundit

Vetëm zogjtë
Dhe fluturat mund ta dinë
Se pas zërit të kujt shkoi
Atë ditë
Kur te pragu i shtëpisë
I la papuçet
Dhe bastunin e saj
Me të cilin më ndiqte nëpër bahçe

Nuk di
Por kam mbetur
Si macet e lagura në shi
S'po ka kush me më ndjek
As me i trua dreqërit tona

Ah sa shumë po më mungon
Zëri i mprehtë i dritës
Sa shumë po më mungojnë
Duart e saja plotë rrudha

Prishtinë, shkurt-mars 2012

2.

Gjërat në hapësirë më duken
Si fytyra të huaja
Të dyllta si tmerri
Ti askund nuk dukesh nëna ime askund

I shikoj retë kah davariten
Nga sytë e mjegullave pikojnë trishtimet
Kurse mua më duket se ti kurrë nuk pushon
Je gjithkund dhe askund nuk dukesh

Gjërat po ndryshojnë formën dhe pamjen
Kurse fytyra e jote e bukur
Përherë duket si ajo e engjëllit
Vizatuar në panoramën e kujtesës

Kudo që jam kah do që më qojnë rrugët
Ti je pranë meje
Secilën plagë që më hapet në trup
Fryma e jote e shëron si engjëlli i mirë

3.

Kur më zënë ethet e kam zjarrmi
Dora jote mbërrin edhe në shpirtin tim
Më përkund lehtë
Sa që më paraqiten ninullat kur i këndoje
nënë

Sa herë që shoh ndonjë grua
Të kërrusur nga mosha
Them ja ajo është nëna ime
Sa shumë i përngjan siluetës tënde
Sa që me plotë gojë e thërras nënë

I shikoj duart e saja
Të mbuluara me rrudhat e viteve
Më vijnë parasysh duart e buta
Dhe të bardha
Si jeta e cila kurrë nuk u errësua

Në çdo grua të shoh ty nëna ime
E pashme dhe krenare
Të gjitha gratë e botës janë nëna
Që mëkojnë kujtesën e cila s'plaket

4.

Unë shpeshherë kthehem
Në shtëpinë tonë të vjetër
Kthehem
Në takim me të kaluarën

Të takohem edhe me ty
Moj nëna ime të takohem
Më dalin parasysh si do hije të bardha
Më dalin leckat e fëmijërisë
Në heshtje përshëndesim njëri-tjetrin

Ti qëndron mes nesh
Si një qiri e cila kurrë në shkyçet
Dhe me shikimet e tua të zakonshme
Na ledhaton prej së largu
Ne ndjejmë afshin e frymës së mirë

Ndjejmë dhe të kërkojmë nëpër skuta
S'shohim asgjë
Veçse dëgjojmë një buzëqeshje
Dëgjojmë përpëlitjen e ajrit

5.

Ti vjen nga diku
Ku ne kurrë nuk jemi në gjendje të Kuptojmë
Se nga cila udhë erdhe
Dhe si shpjegohet kjo ardhje e jote

Por ti je këtu në mesin tonë
Të shohim se si buzëqeshin sytë e tua
Të shohim si një nuse
Që zbret nga legendat e lashta ilire

Dhe hija e jote e bardhë
Depërton në syrin e hënës
Kur ajo i kreh
Flokët e shprishura të ditës

Ne të shohim nënë
Ti je gjithkund pranë nesh
Dhe në mendjet tona ulesh
Si një mbretëreshë
E cila kurrë nuk abdikon

Më kujtohet ti je fjala e parë
Të cilën e mësova
Që në fillim të gjenezës
Atëherë bota i kishte tri anë

Ana e katër si shtyllë dorike
Qëndroje ti
Me pamjen tënde madhështore
Moj nënë e nënave të mira

6.

Kur kam dhembje ulem mbi një gur
Shikoj rreth vetës
Kërkoj dorën tënde t'i shëroj plagët
Ti më vjen si perëndeshë
Qohem në këmbë
Dhe shkundem si këndesi i egër

Dikur vonë kuptoj se ti ishe aty
Ishe dhe i mëkove dhembjet e mija
Ashtu siç më mëkoje si foshnje
Sepse mu atëherë
Më mësove nënë të jem vetvetja
Dhe ta kem identitetin tim

Në çdo kohë
Kudo që jam ti je pranë meje
Dhe me mua
Kurrë nuk i harroj këshillat e tua
Më kujtohet
Fare mirë më kujtohet kur më tha
Biro ecë pas ëndrrave

Ec dhe mos u ndalë asnjëherë
Dhe eca tok me lirikat e mia
Eca nënë
Eca sepse ti deshe kështu

7.

Ti e kishe kohën tënde nënë
Çdo gjë atëherë
I përngjante borës
Drurët ecnin rrugëve me sy të mbyllur

Ecte edhe ajri i grisur
Na u deshën shumë gjilpëra
Që t'i qepim dhembjet e mjegullave
Thonë se
Ishte koha e vdekjeve të padukshme

Netët ishin të akullta
Çatitë putheshin me kallkanët e ngrirë
Ishte bora e kuqe
Që rëndonte mbi kulmet tona

Qyteti i jonë ishte një qytet i huaj
Edhe njerëzit dukeshin të tillë
Në këtë ishull prej trishtimeve
Vetëm ti nënë notoje e padukshme

Njerëzit ishin fshehur nëpër qytetet e tyre
Si të huajt në ndonjë stinë të shthurur
Fjalët s'kishin domethënie
Zvarriteshin ngadalë
Rrugëve të kalldrëmta të Prizrenit

8.

Dhoma jonë e madhe
Në shpirtin e saj
I kishte shtatë dritare
Në secilin parmak
Gjendej nga një tregim
Për krijimin e gjithësisë

Disa sosh ishin të vërteta
Kurse disa ngjanin me fantazitë
Që zor të besoj njeriu
Por ata gjithsesi qëndronin si do relikte
Të pa harxhuara

Më kujtohet kur nëna çdo mëngjes
I pastronte me një leckë të bardhë
Plagët e xhamave të arnuara me gazeta
Ishte ajo kohë e keqe dhe e lig
Kur na mungonte drita

Druri i lakuar deri në tokë
Kafshonte trungun e vetë të kalbur
Njerëzit dukeshin tepër të vegjël
Në pasqyrat konkave të qytetit
Kallej një zjarr i pashuar
Në zemrat e njerëzve

9.

Një të mërkure në mesditë
Ndoshta ishte e enjte
Por ishte një ditë e ngarkuar
Me probleme si çdo ditë tjetër

Papritmas nëna morri udhë
Udhëtoj diku larg
Ndoshta iku në fillim të krijimit të tokës
Por kurrë nuk e pamë më

Rruga e saj derdhej në det
Ose në ndonjë copë mjegulle
Që davaritej atë ditë në kujtesë
Por ajo na lë përgjithmonë vetëm

Asgjë nuk kishte marr me vete asgjë
I kishte lënë të gjitha fotografitë
Që dukeshin si mëkatet e çasteve
Ajo edhe ashtu nuk i donte ato fotografi

Në mbrëmje kuptuam
Se nëna e jonë e mirë kurrë më
Nuk do të vij në mesin tonë
Nga ato çaste ajo ngjante me mjegullat

10.

Mbrëmë kuptuam
Se sa e errët qenka shtëpia e jonë
Në çdo skutë rri ulur sterra
Nëna paska qenë
Drita e dritës nën këtë çati

Nuk mund të lë pa e përmendur
Rrinte ulur në atë qoshe
Rrinte
Dhe këndonte një këngë të vjetër
Për atdheun

I donte pa masë ushtarët
Vëllai i saj
Daja im i vogël ishte ushtar i huaj
Dhe një ditë papritmas
E kthyen në shtëpi me arkivol të gozhduar

Mbrëmë ishte nata në shtëpinë tonë
Ishte dhe nuk doli kurrë më
Edhe ajo po rri strukur
Nëpër skutat e një trishtimi

11.

Në dorë e mbaja një libër të vjetër
Nuk di se si e quante nëna ime
Por ai libër
Ishte shumë i vjetër
Dhe kishte disa shkronja të çuditshme
Të cilët ngjanin krimbave
Që ushqehen me letra të kalbura

Nuk më tregoi kurrë
Se cilës kohë i takonte ai libër
Vetëm fliste për vjetërsinë e tij
Ajo pëshpëriste disa fjalë të pakuptueshme
Por nuk i dinte domethëniet

Shtangej prej një frike
Të padukshme dhe të mistershme
Kur i përqeshja ato fjalë
Që ishin të huaja
Dhe të panjohura për mua

Deri vonë ai libër qëndronte
Mbuluar me pluhurin e dollapit
Në një skutë të vjetër
Por një ditë
Kur dita nuk ishte e zakonshme
Ai libër u shndërrua në sterrë

Atë çast ishte një kohë e mjegullt
Ndoshta zbriti nëna nga e përtejma
Dhe kurrë më
Nuk e pamë atë libër
Nën pluhurin e çatisë së shtëpisë

12.

Më ndje nënë
Edhe që të dua aq shumë
Nuk dua të jem në botën tënde
Atje nuk bie shi të mërkurave
As të dielave njerëzit
Nuk qeshin asnjëherë

Më ndje nënë
S' dua të të bezdis sot
Dje isha i tëri pikëllim si kambana
Qante edhe murana e rrënuar pa zë
Dielli ishte shumë i etur
E ti vetëm shikoje se si kallej etja

Më ndje nënë
Që po refuzoj ftesën tënde
Ende më kanë mbetur të pakryera punët
Kur ta kryej me nderë amanetin e babait
Do pimë një kafe farmak
Moj nënë
Të premtoj të premtoj moj nënë

13.

Më kujtohet kur na tregoje
Se si në brendinë e guacës
Çel bardhësia e ujit
Çelin disa lloje lulesh të bardha
Çelin me mija aroma fjalësh

Kurse ti moj nënë
Asnjëherë nuk e ndryshove
Mendjen tënde të mprehtë
Kur pohoje se bregu i detit shtrihet
Në ëndrrën e peshkut të artë

Më kujtohen dimrat e egër
Dhe këngët e peshkatarëve
Të dërmuar
Këndonin një këngë të vjetër
Se si era
I thurte rrjetat
E një shprese të humbur

Me vite të tëra nuk e ndalën këngën
Akoma sot këndojnë meduzat
Të njëjtën melodi
Era buzë bregut të kaltër për çdo ditë
Lëshon spirancën e saj
Në ëndrrën e bunacës së virgjër të valëve

14.

Ditën e fundit
Deshe të na tregosh një histori
Por kolla ta zuri frymën
Dhe fjalët
Mbetën peng në maje të gjuhës

Atë çast ishte kah ngrysej dita
Çdo gjë errej afër shtratit tënd
Erdhi një zog i zi
I cili nuk ngjante me zogjtë e tjerë
Dhe së bashku fluturuat në amshim

Pranë krevatit mbeti një zbrazëti
Mbeti pak trishtim
E shumë më tepër vetmi
Qysh se në fëmijëri na pate mësuar
Të mos shkojmë askund pa u përshëndetur

Kurse ti veproje të kundërtën
Ike me atë zog të zi
Te një përralle
Dhe na lë të presim me gishta në gojë
Kurse ne nuk dimë gjë tjetër përpos të presim

15

Sonte binarët nuk shkojnë askund
Është ndalur edhe ora e vjetër
U çrregulluan në tërësi itineraret
Mbi shinat e ndryshkura
Po pështyjnë mjegullat

Një mace e verbër dënes mbi çati
Ullukët pikojnë pritje
Bari i fishkur
Në një vazo të trishtuar
Reciton Poemën e Mjerimit

Po e reciton poemën tënde moj loke
Të cilën aq shumë e doje
Eja sonde rri me vetmin time
Ta dëgjojmë në duet
Edhe njëherë vajin e Migjenit

Kudo që je shiko se si kam mbetur
Përpos vetmisë sime dhe stolit në park
Asnjë njeri nuk më shoqëron
As nuk këndon si këndoje dikur
Ato ninulla që vetëm ti i dije

Prishtinë, 14 qershor 2014

16.

Kur mbesë pa asnjë ide
Kur më largohen mendimet
Për ndonjë poezi nënë
E lë tastierën me vetminë e saj
Dhe shkoj në bodrum si çdoherë
Përgatis dru për dimër

Përgatis sepse ti vetë ke thënë
Se dimrat
Në Ballkanin e çmendur
Janë të paparashikueshëm
Dhe tmerrësisht na kafshon acari
Sa që na e ngrinë edhe lotin në sy

Andaj sapo u ktheva prej druve
U ktheva
Sepse e lëndova gishtin
Më del nga pak gjak
Por ne jemi mësuar me gjak loke
Dhe ky lëndim fare nuk më bezdisë

17.

Ti e di nënë
E di sa shumë të desha
Pas ikjes tënde mbeta i zbrazët
Ngjaj me ndonjë kungull të kalbur
Dhe i zverdhur si gjethet e vjeshtës së vonë

Më ka mbetur peng vetëm kujtimi për ty
Ai i paharruar i fëmijërisë kur qante era
E ti në magje gatuaje gur sepse
Buka ishte një nocion
I largët për ne

Ato pak hithra që mund t'i gjenim te shkurret
Na dukeshin si gjethet të zverdhura të ullirit
Na mungonte edhe uji i pijes
Por ti loke pritje shiun
Te çatia e vjetër

Dimrat kafshonin
Ti loke na i lidhje plagët
Me ujë shiu na gatuaje legenik
Dhe kurrë nuk na lë të uritur t'i lakmojmë
Kafshatat e ardhaçakëve që e grabitën tokën

18.

Më kujtohet kanapeja
Ku vazhdimisht na tregoje përralla
Për divin dhe lulen e egër
Sot më janë zhdukur ato përralla
Nuk je më as ti
Çdo gjë duket zbrazët
Në këtë oborr
Nga e cila zbrazëti po ikën edhe lulet

Vetëm kopshti ka mbetur si skelet dinozauri
Rrallë herë vijnë fluturat
Dyert e sokakut përngjajnë
Me dyer të rënda burgu
Me nga disa dryna të ndryshkur
Që hapen vetëm kur dalin arkivolet

Kur kthehem në gjumin tim pa ëndrra
Si çdo gjë
Edhe gjumi im duket i zbrazët

Duket si shtëpia e jonë
Ku na rrite me thërrime
Pa ty nuk më duhen as ëndrrat
Andaj as që më bie ndërmend
Të kthehem në qytetin tim

19.

Ti ishe ajo dritë inkandeshte
Në secilin hap
Si një xixëllonjë - engjëll
Tregoje rrugën e ëndrrës sime

Edhe kur çapita nëpër vështirësitë
Që i hasa në jetë
Dora e jote më mbante vertikalisht
Nuk më lë asnjëherë të gjuhëzohem

Sa herë që isha afër Ferrit
Ti me një dashuri nëne i ledhatoje
Trishtimet e mia
I ledhatoje çastet që dënesnin

Ti ishe nëna e të gjitha nënave
Fjala e jote shëronte çdo plagë
Dora e jote shpëtonte
Çdo krijesë nga përmytja e jetës

20.

Dalë nga një dimër i sertë
Dhe pa dashje fundosem
Në një tjetër dimër
Edhe më të ashpër të jetës
Si një dru i çmendur
Nëpër mendjen time fërshëllen acari

Si shtizat e luftës
Po më shpojnë kallkanët
Vetmia ime në këtë udhë të gjatë
Nuk ka asnjë bashkudhëtarë
Ecën vetëm deri në Ferr

Posa dal nga sterra
Fundosem në një tjetër natë
Yjet e kalbura bien mbi kokën time
Po më bien si gurtë e atdheut
Që nuk dita t'i çmoj
Ashtu siç më edukove moj nënë

Një pemë në kopshtin e vjetër
Cikli i dytë

NJË PEMË NË KOPSHTIN E VJETËR

Ishte ndoshta koha e këngëve
Këndonte druri dhe guri
Një karkalec
Në degët e pjergullës se verdhë
Nuk kishte të ndalur
Këndonte edhe shiu një baladë

Askush nuk dinte të tregojë
Prejardhjen e atyre këngëve
Njerëzit ngjanin
Me disa lloje lulesh të kristalta
Kurse vazot mbanin në kokë
Nga një kapelë prej kashte

Një pemë në kopshtin e vjetër
Tok me zogjtë
Mbante ison e një melodie
Të cilën e këndonin vetëm të verbëtit
Ishte ajo melodi ndoshta e ardhur
Prej ndonjë ishulli
Kurse njerëzit akoma nuk dinë
Se nga erdhi prejardhja e asaj kënge

NXJERRË NGA XHEPI NJË QIRI

Në stacionin e vjetër ku flenë vagonët
Kollitet një lokomotivë e ndryshkur
Asnjë udhëtarë nate
Sonte s'paskan zënë vend
Pranë këtyre stolave të thyer

Binarët koten si ëndrra e makinistit të dehur
Kotet edhe nata e përgjumur
Disa këndesa me valixhe
Pushojnë mes tavolinave
Në qetësinë e shpirtit të natës
Dëgjohet lehja e një qeni të moshuar

Koten edhe binarët
Nëpër qoshet e rrugëve
Rrinë mbështetur drurëve njerëz të dehur
Ora e vjetër e murit
Nxjerr nga xhepi një qiri
Nxjerrë edhe një copë eshkë të rrahur mirë
Dhe ndez zjarrin e një udhëtimi të harruar

OSE FUNDI I NJË TREGIMI

Askund nuk paska vend sonte
Ku të ulem
E t'i pushoj këto eshtra të ngrira
Një hënë e shurdhër
Ka dal në mol
Dhe bisedon me peshqit e ngordhur

Mbi një plagë të valës rri ulur
Breshka e detit
Rri ulur kacule
Dhe bisedon me meduzat
Varka e uritur kafshon një konservë
Dallgët përtypin durimin e ditës

Më duket se nuk kam më kohë
Ky udhëtim i gjatë
Mbase e ka gjetur fundin e tij
Ose fundi i një tregimi
Posa ka filluar
Të çelë një lule në bregun e fjetur të detit

KUR VJEN KOHA

Kur vjen koha
Të më përcjellin erërat
Ti mos u mundo të arsyetohesh
Ishte një kohë e trishtë kur qante hëna
Ishte një kohë tjetër e cila lëngonte në gjene

Ndoshta së paku çfarë mund të bënim ishte
Të mos e ulim kokën të ecim vertikalisht
Sot nuk kemi pse të arsyetohemi
Shirat përcjellin me dyshim
Ardhjen e stinës

Do ishte mirë
Të jemi këmbëngulës
Dhe të ecim nëpër vertikalen tonë
Deri në fund të rrugës ku dëgjohen lehjet
Se përndryshe do e ndjejmë thellë kafshimin

Duhet të lutemi mos ardh të më ajo kohë
Se përndryshe do i kemi punët pisk
Erërat i kanë humbur rrugët
Vijnë vetëm atëherë
Kur dënes koha

Prishtinë, 15 qershor 2014

KORI I BRETkosave TË VERDHA

Kur dola nga ëndrra ime
Fillova të eci nëpër shpirtin e dërmuar
Të një misteri
Pas meje
Me ecje mbretërore
Kalonin kërpuhat e verdha

Dita pikturonte portretin e erës
Në krahun e djathtë të Zotit
Si një kresht mali
Rrinte urtësia e njeriut
Dhe kundronte hapësirën e vdekur

Pranë luadhit të kositur
Ngrihej një piramidë prej barit të njomë
Kori i bretkosave të verdha
Me ditë të tëra nuk pushonte
Mbase këndohej
Një këngë e vjetër për shiun

Brenda portave të mbyllura
Me ngashërim qante një dry i vjetër
Muranat filluan të çelin ca lule
Që kurrë nuk kanë çelur
Në tokën tonë
Mbi një kalli elbi protestonte një karkalec

ASHTU SIÇ DESHËN EDHE TË TJERËT

Sonte s'guxojmë të ndalemi
Duhet të ecim deri në fund të rrugës
Të ecim
Pa e kthyer kokën prapa
Pa reshtur të shkojmë pas ëndrrave tona

Kjo lëvizje nëpër shi nuk është ecja e parë
Por as e fundit
Nuk duhet të jetë
I shkelëm të gjitha udhët
Për ta zënë ëndrrën tonë të pa ëndërruar

Ishim si të gjithë njerëzit e botës
E deshëm atdheun
Dhe lirinë
Ashtu siç deshën edhe të tjerët
Aq sa patën dashuri për të

Kur erdhëm në takim me vetveten
Pamë se sa e madhe qenka dashuria për ty
Aq e madhe
Sa që vlen me miliona vdekje
Veç për një çast me jetua
Si njeri i lirë në përqafimin tënd atdhe

SA ORA SHKRIHEN KALLKANËT

Ishte një rrugë e gjatë
Hap pasa hapi
Ecëm
Kapërcyem pragje
Dhe shtigje shpresash
Kudo i hasëm tunelet pa dritë

Akoma bredhim me sy të mbyllur
Përngjajmë me zogjtë
Që ende s'kanë çelë pëllumba
Që fluturojnë hapësirave
Një mi i gjirizeve sillet rreth kotecit

Një ditë bënë dimër këtu në Ballkan
Kurse ditën tjetër
Sa ora shkrihen kallkanët
Sa herë që mbollëm në shpirtin e acarit
Në shuplakat e erës
Si për inati çelën do filiza të ngrira

Ka kohë që po presim
Me shekuj jemi në pritje e sipër
Lindjen e një tjetër dielli
Nëpër fusha nga vezët e mëllenjave
Po lindin do shpend hije rënd
Që ngjajnë me perëndit Ilire

NJË DORË E GJATË ZBRITI NGA QIELLI

Erdhën dhe na e sollën urinë
Ishin katër hije të zeza
Njëra mbante në dorë zjarrin
Kurse të tjerat me kosa në dorë
Dukeshin disa herë më të shëmtuara
Se vet shëmtimi

Si më e keqja
U ulën këmbëkryq mbi pikëllimet pemëve
U dëgjuan fushave
Edhe disa lloje hingëllimash
Kurrë nuk kuptuan njerëzit
Athua vallë hingëlluan kuajt
Ose radhën e kishin kalorësit e egër

Një dorë e gjatë zbriti nga qielli
Zbritën edhe engjëjt e shpëtimit
Ulërimat e zeza të hingëllimave
Ngjanin me ujqërit
Kalorësit më nuk ishin kalorës
Por krijesa të shëmtuar me kosa në dorë

Pas pak filloi me ra një shi i zi
Në të katër anët e botës u davaritën mjegullat
Majat e çative si shtiza të helmuara
U ngulën thellë
Në parzmën e tokës së virgjër
Një yll i shastisur
Nga ky tmerr i paparë njerëzor
Filloi me shërimin e plagëve

AQ PAK NA OFROI JETA

Ja miku im
Në këtë fotografi të moçme
Po më buzëqesh fëmijëria
Mbase ishte qeshja e parë
Dhe e fundit në jetën time

Kaluan më se shtatëdhjetë vjet qençe
Unë i kam harruar qeshjet
Ose ato më kanë harruar mua
Kapërcej rrugëve
I kërrusur me nj kapelë të vjetër

Kaloj sokakëve ngjashëm si miqtë e mi
Ishim një gjeneratë
Që nuk ditëm asnjëherë
Se si duken buzëqeshjet tona
I shikonim të tjerët kah zgërdhiheshin

Aq pak na ofroi jeta
Sa që çdo qeshje e juaj na duket
Thua se jeni duke na përqeshur neve
Por as këto nuk po na vrasin
Sepse po qeshin fëmijët tanë

ULEM MBI MERMERËT E KUQ TË KOSOVËS

Kur më premton koha
Si një njeri i dalë prej mendjes
Ulem mbi mermerët e kuq të Kosovës
Dhe me thonjtë e mi të thyer
Shkruaj një epitaf për erën

Nga brendia e shpirtit tim të rrënuar
Nxjerri pendën e art
Dhe i kalëroj kuajt e mi të bardhë
Diku deri në fund të amshimit
Ku për fatet e njerëzve dënesin mjegullat

Duke i krehur flokët e trishtimeve
Qëllimisht i thyej
Të gjitha pasqyrat e botës
Sepse të verbëtit
Nuk i duhen syzat me kurrfarë dioptrie

Në mbrëmje vonë kur pushojnë serenatat
Ulem nën hijen e pjergullës
Dhe deri në mëngjesin e hershëm skicoj
Portretin e turpshëm të hënës
Në ëndrrën e mermertë të Kosovës
Qajnë nuset bekuara

ATJE NË HORIZONT QANTE NJË FOSH NJE

Bisedoj me mendimet e mia
Dhe vështroj fotografinë time
Një puhi e lehtë
I miklon zogjtë e gjelbër të fëmijërisë

Mani i egër sivjet nuk çeli asnjë lule
Nuk çelën as trëndafilat e verdha
Sërish një kanjushë e zezë
Iku nëpër ëndrrat e saja tropikale

Çatitë sivjet do të kalben prej shirave
Edhe dielli disi turpshëm po i fsheh rrezet
Te sinorët e fshatit paskan lënë një hinore
Procesionin po e udhëheq një i verbër

Kjo pamje më shtangu si drurin e ngrirë
Më humbi mendja dhe sytë
I shtriva duart drejtë vështrimeve të kota
Atje në horizont qante një foshnje

ATA E KANË MARR IKJEN NË SY

Një copë mjegulle
Po davaritet
Po davaritet si nata
Në hapësirën blu të qerpikëve
Nëpër lagjen tonë për çdo mëngjes
Me ëndrra të shthurura kalojnë kardinalët

Pas tyre si hijet e zeza
Nëpër rrugët e verbëta të lagjes
Mbi lafetë të trishtuar
Procesion oficerësh të dehidruar nga frika
Një procesion i tillë
Rrallë herë shohim rrugëve të sëmura

Kush nuk kalon
Dhe kush s'kaloi këndeje pari
Këtyre rrugicave të shurdhëta
Pash duke u zvarritur ushtar të verbër
Duke ikur
E as vet nuk dinë se për ku janë nisur
Por kryesore
Ata e kanë marr ikjen në sy

Prishtinë, 16 qershor 2014

KUNDËRMON LAGËSHTI MURANASH

Në peizazhin e mbeturinave
Po mbytet një njeri
Rrugicave të ngushta parakalojnë
Ethet e sfilitura të stinës
Si zonjat e çmendura të lagjes sonë
Fluturojnë lejlekët

Një kohë e ngarkuar me shtjellë
I mbanë në duart e saja
Shamitë e mbushura me lot
Nën pemët e ngrira të lagjes
Nuk kanë vend as hijet e thyera të çative

Qepenat qenkan mbyllur më herët
Ky procesion i kufomave
Kundërmon lagështi muranash
Gurtë i ka zënë një gjumë i rënd
Gjelat e ngordhur s'këndojnë më çative

Hijet e sëmura lëshohen mbi flokët
E shprishura të lumenjve
Kohë pas kohe po reshin shira të turbullta
Gjirizet vrapojnë rrugëve të asfaltuara
Nëpër kornizat e shthurura
S'pushojnë qeshjet ironike

SHIU VRAPON UDHËVE TË TURPËRUARA

Një zog i verbër
Po e lanë sqepin e lënduar në pluhur
Ullukët nuk i ndalin serenatat e shiut
Këndojnë edhe pemët e shkulura
Këndojnë për kohërat e ikura

lagja e evgjitëve sonte qenka dehur
Të dehura janë edhe daullet
Një muzikë arkaike
Zgjohehet në kopshtin e vjetër të erës
Dhe u këndon mollëve të verdha

Sërish dëgjohehet cicërima
E po të atij zogu në pluhur
Shiu vrapon udhëve të turpëruara
Vrapojnë edhe fëmijët
Vrapojnë nëpër shtjellimet e parathënieve
NJË USHTRI E VRARË NË SHPIRT

Dhoma është e ngushtë
Djersiten dritaret e hapura
Jashtë nën manaferrat e egra
Mbyllen kujtimet
Një shpend i zi nate
Krakëllin nëpër errësirën e dendur

Një erë e fortë i hapë qepenat
Hapen edhe portat e mbyllura
Nëpër pragje shtëpish
Kanë dalë plakat
Dhe i shtrydhin lotët e ngurtë të shamive

Kalojnë ushtarët e lodhur
Dhe hijet e përgjumura
Kalojnë duke fjetur si kuajt
Po ikin nga një betejë e humbur
E po rastisin
Edhe në disa humbje më të thella

Me disa flamuj të grisur dhe të djegur
Mbuluar në lafet
Shtrihen në gjumin e përmotshëm
Vetëm ata gjeneral që vdiqën të dehur
Një ushtri e vrarë në shpirt
Zvarritet kokulur nëpër qytetin tonë

NË PORTAT E SAJA TË HAPURA

Herë troket ajo në portat e mbyllura
E herë unë
Në ato të hapura

Ne pandërprerë trokasim nga pak
Në portat e saja
Prej fryme

Trokasim me dinjitet të pashoq
U përngjajmë kardinalëve
Që i shkundim pemët nga majat e pemëve

PRAGJET E SHTËPIVE I KANË HAPUR DUART

Bënë vapë e madhe
Djersët e statujave
Pikojnë nëpër gjymtyrët e erës
Një zog i zi
I bëjë hije selvisë në shtrojerë

Edhe zogjtë e tjerë i kanë i hapur krahët
I kanë hapur portat
Për milingonat e kuqe
Që ecin nëpër një tel si akrobat
Ecin deri në fund të stinës

Te çezma e shterur ka kohë
Që kthjelltësia e burimit
E ka humbur rrugën
Pragjet e shtëpive i kanë hapur duart
Dhe me lot në sy
Presin kthimet e shtegtarëve

Lagjet po i bien daulleve pagane
Si jehona e etjes
Që nga larg dëgjohen zërat e britmave
Çatitë rrinë ulur nëpër pragje kujtimesh
Dhe i presin kalorësit e agimeve të blerta

NA PRESIN ZOGJTË DUKE U LARË

Hijet e lagjes sime
Vdesin si murgjit në vetmi
Kështu kur të mbërrin njeriu
Në fund të rrugës
Kupton se si vdesin psalmet
Që s'u kënduan asnjëherë

Nga kambana zbresin merimangat
Dhe nëpër rrugët e ngushta
Të lashtësisë së qytetit
Thurin rrjetën e pritjes së ditëve
Që vdesin muzgjeve të verbëta

Unë besoj dhe kam një bindje të fortë
Se të gjitha gjërat që lindin
Nuk vdesin në hapësirë
Vetëm nga sqepat e zogjve pa pupla
Pikojnë si stërkalat shpresat e njerëzve

Koha është të nisemi
Do ecim edhe pak
Në fund të rrugës na presin befasitë
Na presin zogjtë duke u larë
Nën rrezet e sermta të hënës lozonjare

SA SHUMË I DONTË FLUTURIMET E LIRA

Ishin të shpeshta dhe të padurueshme
Dhembjet e drurit
Pranë kovës së urinimit
Minjtë e verbër
Loznin një valle të lashtë arkaike

Muret e ngritura me parmak hekuri
Qanin parzmën e ngrysur
Dhe të plagosur të qiellit
Një mëllenjë e vetmuar
Trokite në dritaren time të shurdhër

Mbase kishte mbërri këtu
Shumë më herët se pranvera
Kurse lulebora ende nuk kishte çelë
Era mbante në sqep
Një degë dafine
Të këputur
Nga fushat e verdha të Kosovës

Shiu imcak
Trokite në parmakët e ndryshkur
Rigonte i përzier me një lloj acari
Një njeri i vetmuar shikonte zogun
Sa shumë i donte fluturimet e lira

VETËM NJË MACE E SËMURË

Disa zëra si zërat e shiut
Dëgjohen në kraharorin tim
Një portë hapet
Kurse dhjetë të tjetra mbyllen

Shiu imcak rigon me pasion
Rigon marrëzisht
Rigon
Mbi ullukët e një çatie të rrënuar

Shikimet si dallgët përplasen
Mbi kornizat e fotografive
Nga gjymtyrët e mjegullave
Si nga dheu
Mbinë jashtëtokësorët

Një njeri me qiri në dorë
I kyç dhe i shkyç
Kandilat e faltoreve të qytetit

Duhet pritur edhe pak çaste
Ora e murit
I numëron sekondat e vonuar
Treni i natës iku binarëve

Vetëm një mace e sëmurë
Sonte po përgjumet
Mbi bankinat e një ëndrre të pasionuar

SI ZOGJTË E SHENJTË CIJATIN PASIONET

Dëgjoj fërshëllimën e një kënge
Kthej kokën pas
Askush nuk këndon as përpara
E as pas meje
Vetëm zëri i erës imiton
Suflerin në teatër

Sërish fërshëllima e shiut
Mbase megjullat këndojnë
Një këngë pagane
Mbi çatinë e vjetër të kishës
Një zog i bardhë
I lanë pendlat me lotët e vesës së megjullave

Era troket nëpër mermerët e kuq
Troket e djeshmja
Ndoshta edhe e nesërmja
Të trokiturat kurrsesi të ndalen
Në rritjen e barit të gjelbër

Sërish një tjetër fërshëllimë
Po i sjellë zërat e erës
As lumi nuk e ndalë këngën
Nga gjymtyrët e një peme të shkundur
Si zogjtë e shenjtë cijatin pasionet

MË THUAJ ÇFARË TË DUASH

Nuk dua asgjë më shumë prej teje
Se sa një fjalë të vogël
Një parathënie
Me të cilën
Mund të më thuash gjithçka

Provo të gdhendësh me shikimet
E tua prej shpate
Vetëm një fjalë të vockël
Sa një kokërr pluhuri në sy
Më thuaj çfarë të duash
Vetëm fol

Më fol me zërin e ujit
Kah shket pjerrtas
Mbi guralecët e lëmuare të kujtesës
Fol të lutem
Mos ngjaj me drurin e murrme që heshtë

Nuk dua aq shumë sa mendon ti
Vetëm një fjalë
Dhe një parathënie në miniaturë
Gdhende cilën do çoftë fjalë
Vetëm ta dëgjoj zërin tënd

MË FAL MOS EJA SONTE

Më fal mos eja sonte
Nuk është koha e ëndrrave
Ka kohë
Që janë fishkur gjethet e portokajve

Unë isha dikur moti në pranverë
Para qindra vjetëve
Sot jam në dimër
Përngjajë me kallkanët e kristaltë

Më fal unë nuk të ftova
Mos eja as nesër mbrëma
S'ke se pse të kthehesh më
Qaq nudo në ëndrrën time të trishtë

Prishtinë, 17 qershor 2014

MBI PASTELET E PANUMËRTA

Sytë e saj mes mermerëve
Përngjajnë me mëngjeset e metaforave
Dielli iku nga strofulli i hapësirës
Dhe u fsheh
Atje diku ku dënesin baladat

Një korb i bardhë mbi një degë
Gati treqind vjet po krakëllin
Në duet me shakullinat
Hëna lozonjare zbret në tokën tonë
Zbret me të gjitha pasionet e saja

Era mbante në dorë një penel prej shiu
Mbante në dorën e saj të djathtë
Dhe pikturonte një autoportret
Në shpirtin e pangopur të mjegullave
Mbi pastelet e panumërta
Po bien shirat e vjeshtës

Dita e sotme gdhiu e zbrazët
Mbase nuk pat kush ta zgjojë mëngjesin
Nuk di se kush
Por dikush e vrau këndesin
Në çastin kur deshi ta zgjonte agimin
Lumëbardhi edhe kësaj here
Nuk e ndali rrjedhën e saj të përlotur

I SHPALOSI EDHE KUJTIMET E MIA TË HIDHURA

Kur më zë malli
Ulem pranë rrapit të moçëm
Dhe me thonjtë e mi të thyer
Deri sa gjakosen
Shpalosi zemrën e një druri

I shpalosi edhe kujtimet e mia të hidhura
Ndjej në shpirtin tim të çarë
Dridhjen e gjetheve
Ndjej një gjëmë të largët
E cila më vjen si një uturimë deti

Përmbytje dallgësh në horizont
Davaritjet e mjegullave
S'pushojnë me vite
Një qiell katran
Është ulur mbi kokën time
Dhe përjeton përmbytjen e galaktikës

Nuk dihet më vallë
Athua është vjeshtë e vonë
Ose dimri qenka thinjur kaq herët
Dhe po i këputen
Fijet e flokëve të zbardhura

Nuk dihet të kujt janë këto fluturime
Të korbave të bardha
Ose të atyre shpendëve të egër
Që në çdo kohë
Ndryshojnë ngjyrat e pendlave të tejdukshme

ÇFARË NUK PAMË

U tmerruam kur pamë
Se si nëpër fshatra shqiptare
Derdheshin tërbimet e lukunive
Një nënë e moshuar mbante mes rrudhave
Qivurin e një imazhi të paparë deri më sot

Tërbimi shtazarak hungëronte si qeni në stele
Qanin edhe drurët halor kurse fshati
I tërë trishtim rrëqethej nga pamjet
E fëmijëve të nakatosur
Rrëqethej pikëllimi

Çfarë nuk pamë
Ushtarë të dehur pas gjakut
Oficer mendje shthurur në këto anë
Gjeneral të sëmurë nga frika e paparë
Me gra të përhumbura e burra narkoman

Pamë se si thyhej këndeja pari guri i murrmë
Druri i zi ndahej në shtatë pjesë
Pamë si hapej gjoksi i dheut
Dhe lotin e zi mbi një varr
Që dëneste me gjëmë

PEMËT SI TË ÇMENDURA I SHKULIN FLOKËT

Rrugëve të leckosura të qytetit
Ecin fytyra të lodhura
Nga drurët e kalbur
Njerëzit ndërtojnë qivure
Era e vdekur
Ngadalë i lëvizë duart prej temjani

Lulet veç kanë filluar
T'i çelin trishtimet e njerëzve të vrarë
Nëpër saksitë e dhunuara
Tërë melankoli
Dënesin grumbuj gjethesh
Pemët si të çmendura i shkulin flokët

Netët këtu
Në këtë qytet fantazmë
Qenkan të gjata
Si ato net
Të shpatave që s'përfundojnë
Duke shkelur barbarisht
Mbi njomësinë e gjakut të njeriut

AI NJERI QË NUK KISHTE GJUHË

Ai njeri nuk kishte zë
T'i thërras njerëzit e mirë në ndihmë
Në një mëngjes të hershëm
Barbarët erdhën
Dhe ia prenë gjuhën

Sa shumë lot
Kishte plepi i prerë atë ditë
Tërë pikëllim dënesnin rrënjët e shkullur
Ai njeri nuk kishte gjuhë
Në një mëngjes hajnisht
Ia vodhën zërin

Ai njeri nuk kishte zë
Për t'ia dërguar njerëzimit kumtin
Rropi lëkurën e vet
Të regjur nëpër shekuj
Dhe bëri një daulle
Për kushtrimin përfundimtarë

Ai njeri nuk kishte zë
Por me një daulle
Prej lëkurës së verdhë të erës
Zgjoi ndërgjegjen e njerëzimit
Ai njeri që s'kishte gjuhë
U bë zëri i lirisë

NË GJOKSIN E PLAGOSUR TË MURIT

Si të tërbuar erdhën gardianët
Dhe i thanë
Ty nuk të duhet liria
Je i verbër
S'mund të shohësh përtej mureve

Ai me këmbëngulje u përgjigj
Kjo fjalë e juaj
Është një trillim abstrakt
Nuk më duhet ta shoh
Por kam nevojë ta ndjej në shpirt

Kur doli miku im
Nga shok dhoma e trishtimit
Tani më as nuk shihte
E as nuk ndjente asgjë
Por në gjoksin e plagosur të murit
E kërkonte dritën e vjedhur

Nuk flenë as kuajt e dehur
Cikli i tretë

FUSHAT KANË RËNË NË DY GJUNJË

Fushat paskan mbetur me gojë të hapur
Për herë të parë
Drurët çelin do lule të kuqe mëllage
Një shakullinë prej bore
Po i ngrinë statujat e mermerta të qytetit

Njerëzit me sy të zgurdulluar
Përcjellin këtë karnaval të çmendurish
Era me duart e saja të rrudhosura
I ka mbyllë veshtët e fërshëllimave
Dhe kundron hapësirën blu
Që kalbet në horizontin e dyshimtë

Në maje të një kryqi
Fjalët paskan mbetur peng
Çezmat rrinë me sy të mbyllur
Nga lëfyti i drunjte
Pikojnë lotët e ngrira të bjeshkës
Fushat kanë rënë në dy gjunjë
Dhe i pëshpëritin lutjet e tyre pagane

OFSHAN KOPSHTI EKSPERIMENTAL

Netëve të përgjumura
Parakalojnë zogj të dehur
Nata del nga lëkura e saj
Dhe me një pamje lakurike
Duket sikurse
Një kërcell i djegur në fushë

Nëpër luadhe ecin gurtë
Ecin si njerëzit e dehur
Netëve të vona idhnake
Nëpër ahengjet e tyre të çmendura
Pemët nëpër kopshtet e verbëta
Herë qeshin e herë zgërdhihen

Qeshin me imazhet surrealistë
Nga degët e shkundura
Të gështenjës së egër
Pikojnë mollët e papjekura
Dy hapa më larg përroit
Ofshan kopshti eksperimental

Nëpër çatitë e shtëpive pa njerëz
Si në ndonjë kor mbretëror
Këndojnë turtujt e çmendur
Sterra ka zbritur mbi shpirtra njerëzish
Dhe fërshëllen një baladë të vjetër

NË GOTË UJI TË VDEKUR

Nëpërmjet shakullinës
Siç dalin zogjtë
Ashtu dalin edhe njerëzit
Si të lindur nga stuhia
Dalin dhe përngjajnë me përrallat
E lashta të kohërave Ilire

Në gotë uji të vdekur
Për herë të parë nuk bëzan
Heshtin edhe drurët
Në strallin e përgjakur të natës
Një flutur e verdhë i djeg krahët

Nga degët e lakuara të selvisë
Fluturojnë do zogj të panjohur
Fluturojnë
Hapësirave të paanë
Krojet i kanë mbyllur sytë dhe qajnë

Uji i ngrirë në gotë i lutet erës
Këndon do psalme që dëgjohen
Për herë të parë në tokën tonë
I këndon
Psalmet e dala nga korniza e shpirtit

PINË DERISA DEHEN ME JETËN

Kur vijnë të reshurat
Drutë i hapin sytë e tyre katrore
Dhe me pamje të çuditshme
I përcjellin ikjet e hardhucave
Që fshihen nën gjethet e verdha
Të stinës së trullosur
Kurse bari i gjelbër
Merr frymë si peshku nën ujë

Njerëzit me dëshpërim i përcjellin
Itineraret e shirave
Lexojnë në shtypin e verdhë
Për dejat atmosferike
Dhe si tregtarët e rryer i fërkojnë duart
Pas mbylljes së tregjeve

Kur kanë kohë nëpër xhamat e palara
Kopjojnë imitimin e natës
Dhe i mbushin gotat e zbrazëta
Me ujë të vdekur
Pinë derisa dehen me jetën
Që u duket aq shumë e shthurur

Kur kalon kjo sëmundje
E rënd alegorike
Pashmangshëm kërkojnë derman
Prej shiringave të mbetur
Dhe netët i kalojnë duke i përzier
Me pjesët e humbura të ditëve

KISHTE FRIKË EDHE NGA ËNDRRAT E VETA

Për shtatë ditë
Njeriu i gjeti shtatë fjalë
Dhe shtatë herë
Humbi mes gishtave të ajrit
Kuptimin e gjenezës së fjalëve

Fjala ishte për ujin
Nga i cili kërkoi shpëtim
Që në gllënjken e parë
I mbeti në grykë ashti i erës
Dhe shtatë ditë priti të zhdehen perëndit

Mbase nuk deshi me pritë
Se çfarë do të ngjaj me ajrin
Në mendjen e tij të ngecur konstruktoi
Një fluturake prej mjegullave
Dhe u syrgjynos te meteorët

U fsheh pas çdo gjëje
Po ashtu edhe nga vetvetja
Kishte frikë nga ëndrrat e veta
Ditën e tetë kur i humbi shpresat
U takua me një korb të bardhë

EDHE DRURËT MBETËN PA KUKËZA

Kur ia behu dimri
Filloi të fryj një acar i paparë
I theu gotat në tavernë
Dhe këmbët e sëmura të drurëve

Njerëzit që mbanin kukëza
Mbetën edhe më të nakatosur
Çdo gjë që i përkite drurit
Theu dhe shkatërroi tufani i zi

Edhe drurët mbetën pa kukëza
I mbathën këpucët nga silikoni
Dhe filluan të vrapojnë si të çmendur
Nëpër zhgjendrrën e një ëndrre të shthurur

NUK FLENË AS KUAJT E DEHUR

Nëpër lagje të vetmuara këlthasin rrugët
Nënat i përkundin fëmijët pa gjumë
Askush nuk fle sonte
Nuk flenë as kuajt e dehur

Hingëllojnë si të çmendur
Hingëllojnë rrapet
Një njeri i huaj hyri me sëpatë në mal
Lisat i kaploi në apati shpirtërore

Shkurret nuk i zë vendi vend
Një hije e ngarkuar
Ngarkuar rënd me shpirtrat e mjegullave
Është ulur mbi një shkëmb

Është ulur në gjunjë qielli
Dhe bisedon me shirat e hidhura
Që kanë filluar të reshin
Nga sytë e përlotura të yjeve endacak

MISH TË KALBUR SKELETESH

Rrugicave shoh njerëz të dehidruar
Trupat që kundërmojnë
Mish të kalbur skeletesh
Shoh gjymtyra të trishtuara

Mbi qiellin e mërrolur
Nga krakëllimat e shpendëve të egër
Dëgjohen diku në prapavijë
Vetëm cijatjet e mbytura të natës

Kokrra sysh të kaltër e të verbër
Me gjymtyrë të këputura
Në disa pjesë simetrike
Bredhin nëpër rrugët qorre

Nga thonjtë e shkukur si balsam
Pikon gjaku i mpiksur
Një aromë e rënd kundërmuese
Na i verbon shqisat tona të verbëta

Shikoj qiellin e ngrysur
Kah fluturojnë lekat e thata
Fluturojnë
Si zogjtë e çmendur nga verbëria

Nëpër një udhë të gjatë
Dhe të keqe
Ku lindjet përngjajnë
Me pasqyrat konvekse
Vdekjet e tmerrshme
Asgjësohen sa çelë e mbyll sytë

SI NË FERR FSHIHEN FANTAZMAT

Në dhomën time të ftohtë
Me grushtin e paharruar
Të Migjenit
Çaj gjoksin e murit kallkan
I bie fortë ditës që nuk bëzan

Nëpër rrugët e qytetit të pashpresë
Shoh fëmijë
Që shkelin kalldrëmeve pa ëndrra
Ecin si zogjtë e dehur
Nëpër trishtimin e jetës së tyre endacake

Adoleshentë të humbur mes viteve
Si mes ingranazheve përplot trishtim
Bredhin pa kurrfarë caku
Nëpër xhepat e tyre
Si në Ferr fshihen fantazmat
Të cilat zgjojnë
Trishtimin e fjetur në çdo kohë

Bredhin ëndrrat
Pa asnjë shpresë për njerëz
Bredhin me nga një trastë prej xunkthi
Bredhin fëmijë të pafajshëm
Nëpër jetën e tyre të virgjër
Rrugëve të qytetit që ngjajnë me fantazmat

HESHTË I TËRË QYTETI

Thua se kanë vdekur zërat e botës
Kaq shumë qetësi ka sonte
Sa që më duket
Se jetoj në një ëndërr të paqenë

Me gishtin tregues preki xhamat
Preki edhe nëpër pasionet e kornizave
Një heshtje shurdhuese
Fundoset në kraharorin tim

Heshtë i tërë qyteti
Asnjë mushkonjë nuk fluturon hapësirës
Çfarë zëri shurdhues paska ngjyra e ylberit
Sonte natën e trishtë nuk e zë gjumi

Prishtinë, 18 qershor 2014

NË SYRIN MAGJIK TË CELULARIT

Nëpër lagështi gurësh
Mbinë grumbuj shtëpish
Një frymë e lehtë
Depërton ullukëve të çatisë
Diku poshtë më tej përroit
Dëgjohen lehje qensh

Nëpër këtë peizazh të blertë
Derdhen lumenjtë
Kujtimet zgjohen si ëndrra të lashta
Nga durimet e pragjeve
Për herë të parë
Çelin zogjtë e verdhë të fëmijërisë

Më tutje te luadhi i gjelbër
Me afsh lozin fluturat e kaltra
Të moshuarit kalojnë mbështetur për bastun
Në syrin magjik të celularit
Fokusoj pikën e bardhë të vesës
Në mëngjesi veç është duke çelur
Një lule të kaltër në ballin e hënës

DUKE BREDHUR SI ZOGJTË E IKUR

Zogj të mbyllur në vete
Këlthasin netëve të vona
Në qetësi ujëvara derdhet ngadalë
Diku një këngë lëshon
Ca zëra të trishtë me jehona
Një zë i përmbytur
Si një varkë e thyer endet mbi valë

Era i zgjatë ngadalë duart e saja të njoma
Një copë dallge kollitet në mol
Sërish përsëritet trishtimi
Në trojet tona
Gjaku i pafajshëm
Rugicave të qytetit duket si gjol

Udhëve qorre prekim ca kufoma
Njerëz të ngufatur
Nëpër skuta hedhur
Thyhen nga rrapë i moçëm
Edhe degët e njoma
Mëhallëve të braktisura
Shohim edhe fëmijë endacak
Duke bredhur si zogjtë e ikur

TË LUTEM O MUR NA NDIHMO SONTE

Ti o mur i padukshëm
Më lësho të dalë në dritë
Hape gjoksin tënd të mbyllur
Hape mendjen dhe tregona
Se si mund të ikim nëpër këtë natë
Të lutem o mur na ndihmo sonte

Ti o mur i ngimë me lagështi
Më lësho edhe disa pika të njoma uji
Më lësho t'i lajë lëbyrjet e syve
Do më verboj kjo sterrë
Të lutem o mur na ndihmo sonte

Nuk di se çfarë ndjenja ke
Dhe çfarë ndjen për dhimbjet tona
Por mos heshtë
Na thuaj disa fjalë që na shërojnë
Po na ngufat kjo heshtje e ngurtë
Të lutem o mur na ndihmo sonte

KUSHDO QOFSH UJI OSE ERA

Oh kush je ti sonte
Që kaq vonë troket në dritaren pa xhama
Mos je zjarri
Ose fryma e shenjtë
Që po ma prishin gjumin
Në këto orë të vona

Kushdo qofsh uji ose era
Mos trokit kaq vonë
Në anën e djathtë të japisë
Përherë rri e hapur dera
Dhe pragu i pret
Miq të e vonuar të shtëpisë

Kushdo qofsh të lutem mos u ngushto
Hyrë si mysafirë i Perëndisë
Në vatrën time
Më çmendin të trokiturat
I kam ndier edhe më parë
Kur përngjanin
Me lukunitë e tërbuara

POETI DHE ERA

Poeti ah ai njeri i mirë
Sa herë që hidhërohet
Ia thyen brirët e natës lozonjare
Kur është i uritur
Asnjëherë nuk gjunjëzohet
Dhe darkën solemne e kthen përmbysë

Poeti ah te ai njeri i urtë
Fle një tjetër njeri
Më i çmendur se vet poeti
Sa herë që ngryset moti
I ndërron kapelat e shqyera të erës

Kur dashurohet
Vaj halli për atë grua të bukur
Çmendurisht i puth
Mermerët e kuq të Kosovës
I puth edhe kristalet e përgjumura të ajrit
I puthë çmendurisht
Derisa i shkrihen buzët e njoma të erës

U STRUKE NËPËR QOSHET E DYNJASË

Në dorën tënd të djathtë
Si një peng mbaje një tërfil të egër
Pranvera na dukej
Se do të vonohet shumë sivjet

As kërpudhat e buta
Ende nuk kishin çelur lule
Nën hijet e degëve të manit të thyer
Kuiste qeni i shtëpisë

Binte një shi i kaltër
Në ato çaste vendimtare
Shiu alegorik
Shtrydhej nga shpirtrat e mjegullave

Derisa zogjtë e humbur
Ktheheshin një nga një në atdhe
Ti s'erdhe nuk erdhën asnjëherë
As ëndrrat e tua të virgjëra

U struke nëpër qoshet e dynjasë
As malli për atdhe nuk të përvëlonte
Ishe një copë guri indiferent
Nëpër metropolet e huaja

Neve na dogji dhe përvëloi përmallimi
Presim nëpër pragjet e qytetit
Kthimet e lejlekëve
Presim si i verbëti rrezet e diellit
Të presim ty biro
Që të mos plakemi
Me bukë të huaj ndër sqetull

Prishtinë, 19 qershor 2014

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga moshë e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar që botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002 Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi**, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë**, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”, poezi**, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”, poezi**, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”, poezi**, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “ poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëndarja”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. **“Thirrje e gjakut”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. **“Puthja e gozhduar”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. **“Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë**, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. **“Pema e bekuar”, E përkthyer**, Rumani, 2010.

16. **“Bajraktarët e vatani”**, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
18. **”Stuhi në Kutulishte”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. **“Posa ikte nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. **”Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. **”Hyji në Prekaz”**, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. **”Sinorët e hinore”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **”Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
26. **”Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. **”Kur likenet vallëzojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **“Ditari në vargje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **“Tingujt që nuk përfundojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. **“Shtegu i mallit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010

31. **"Korniza e thyer"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010
32. **"Zgjimi i gjëmës"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. **"Vallja mistike"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **"Merre kodin"**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **"Letër atdheut"** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **"Tejdukshmëria e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **"Përtej teje"**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **"Sa afër e sa larg"** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **"Vallja e zanoreve"**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. **"Ikja e eshtrave"**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **"Kalorësit e mjegullave"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **"Hingëllimat e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **"Kur pemët i ndërrojnë këmishët"**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **"Mirëmëngjes Imzot"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **"Kafshimi i mikut"**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. **"Atje tej maleve"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012

47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012
48. **“Portat e shpresës,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “,** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi,”** Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. **“Mos pyet për adresën e lumit,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“ Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. **“Thyerja e urave,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“ Trokëllimat në gjumin e dallgëve,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“ Në flokët e dëborës,”** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. **“ Kur filluan të flasin njerëzit,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012

63. **“Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
64. **“ Lisi në rrënjët e veta”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. **“Eca ecëm dhe do ecim”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. **“Fëmijët e erës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. **“ Çast në fund të stinës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. **“Si të flas me drurët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, **“ Më pëlqejnë mendimet e tua”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. **”Andej dhe këndej kohës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. **“Zëri i heshtjes”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. **“Kush i lexoi letrat prej erës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. **“ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”**, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. **“Koha e ime dhe koha e jote”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” **Diku te një baladë”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. **“ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 **“ Ky def prej hëne”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012

78. **“Pyesni zogjtë në ikje”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 **“ Fërfërimë gjethesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Makthi i hijes”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. **“Një zog prej uji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. **“Sytë e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. **“Kur dehen perënditë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. **“Fjetëm njëqind shekuj”** Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. **“Kraëllimat e natës”**,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014

93. **“Atdheu i paçmuar”**Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. **”Psalm i harruar ”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. **”Për kë po bie moj kambanë”**, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
96. **“Mbi flokët e ullukëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. **“Menatë vijnë lejlekë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. **“Loti i gotës së dehur”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. **” Stina asnjanëse”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. **“Dëneste bashkë me erën”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. **“Druri i pikëlluar”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. **“ Një grusht dashuri”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. **“Lëreni zërin tim”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. **“Shi në qytetin tim”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. **.. “Si trenat e verbër ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. **“Zjarri i malli tim ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
107. **“Kur teshtinë era ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot,
2014

109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot,
2014

110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese
“Trend” Prishtinë, 2015

111.“Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese
“Trend” Prishtinë, 2015

112. “Nëpër plasaritjet e mureve”,Poezi, Shtëpia
Botuese “Trend” Prishtinë, 2015

113.“Mes telave *gjembor* ”,Poezi, Shtëpia Botuese
“Trend” Prishtinë, 2015

114. “Të vizatosh një zog në mur”,Poezi Shtëpia
Botuese “Trend” Prishtinë, 2015

115” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia
Botuese “Trend” Prishtinë, 2015

PËRMBAJTJA

Më mungojnë duart e nënës Cikli i parë

Më mungojnë duart e nënës	9
2.	11
3.	12
4.	13
5.	14
6.	16
7.	18
8.	19
9.	20
10.	21
11.	22
12.	24
13.	25
14.	26
15.	27
16.	28
17.	29
18.	30
19.	31
20.	32

Një pemë në kopshtin e vjetër cikli i dytë

Një pemë në kopshtin e vjetër	35
Nxjerrë nga xhepi një qiri	36
Ose fundi i një tregimi	37
Kur vjen koha	38
Kori i bretkosave të verdha	39
Ashtu siç deshën edhe të tjerët	40
Sa ora shkrihen kallkanët	41
Një dorë e gjatë zbriti nga qielli	42
Aq pak na ofroi jeta	44
Ulem mbi mermerët e kuq të Kosovës	45
Atje në horizont qante një foshnje	46
Ata e kanë marr ikjen në sy	47
Kundërmon lagështi muranash	48
Shiu vrapon udhëve të turpëruara	49
Një ushtar i vrarë në shpirt	49
Në portat e saja të hapura	51
Pragjet e shtëpive i kanë hapur duart	52
Na presin zogjtë duke u larë	53
Sa shumë i donte fluturimet e lira	54
Vetëm një mace e sëmurë	55
Si zogjtë e shenjtë cijatin pasionet	57
Më thuaj çfarë të duash	58
Më fal mos eja sonte	59
Mbi pastelet e panumërta	60
I shpalosi edhe kujtimet e mia të hidhura	61
Çfarë nuk pamë	63
Pemët si të çmendura i shkulnin flokët	64
Ai njeri që nuk kishte gjuhë	65
Në gjoksin e plagosur të murit	66

Nuk flenë as kuajt e dehur

Cikli i tretë

Fushat kanë rënë në dy gjunjë	69
Ofshan kopshti eksperimental	70
Një gotë uji i vdekur	71
Pinë deri sa dehen me jetën	72
Kishte frikë edhe nga ëndrrat e veta	74
Edhe drurët mbetën pa kukëza	75
Nuk flenë as kuajt e dehur	76
Mish të kalbur skeletesh	77
Si në Ferr fshihen fantazmat	79
Heshtë i tërë qyteti	80
Në syrin magjik të celularit	81
Duke bredhur si zogjtë e ikur	82
Të lutem o mur na ndihmo sonte	83
Kushdo qofsh uji ose era	84
Poeti dhe era	85
U struke nëpër qoshet e dynjasë	86

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Nuk flenë as kuajt e dehur / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : Trend, 2015. – 102 f. ; 21 cm.

[Shënime për autorin] : f. 89- 98

ISBN 978-9951-694-11-7